

Nars Opsigelse ikke benyttet overfor solide Debitorer, saa kan det dog befrægtes, at den bliver benyttet, af de solide Debitorer selv, og det kunde i mange Tilfælde afholde gode, solide Debitorer fra at søge Laan. Jeg kan ikke tro rettere, end at den almindelige Grund, der har været til som Regel at fastsætte samme Opsigelsesfrist for begge Parter i samme Laaneforhold, ogsaa maatte kunne overføres paa Overformynderiets Laan. Jeg maa tilføje, at det forekommer mig heller ikke, at det kan ansøres som Grund til at beholde den korte Frist, at den benyttes overfor de Debitorer, der forsømme at betale deres Rente. Thi der er jo sikkert i Overformynderiets Regler Klausuler om, at naar Renten udebliver udover Forsaldstid, er Kapitaleu uden videre forfalden, saa der behøves i det Tilfælde hverken $\frac{1}{2}$ eller $\frac{1}{4}$ Nars Opsigelsestid efter Stipulationerne i Obligationerne. Jeg vilde derfor ønske, og jeg tror, at det vilde være forstandigt og i Institutionens Interesse, at de 3 Maanedere forandredes til 6 Maanedere. Smidlertid er det nu, forekommer det mig, taget under Overveelse fra de forskjellige Sider. Den anden Side af Sagen er jo forøvrigt ikke uden Betydning, at Ministeren forandrer Anordningen af 1870 derhen; selv om det ikke faar tilbagevirkende Kraft, vil det faae Betydning i mange Tilfælde. Naar Konverteringen skal foregaa, vil Institutionen være meget imødekommende, skjøndt den ikke er juridisk forpligtet dertil, ved at lade Forandringen i Anordningen komme til at gjælde lige over for de enkelte ældre Debitorer. Jeg siger, at denne $\frac{1}{2}$ Nars Opsigelse er en Indrømmelse. Men jeg vil gjerne i den Anledning spørge den ærede Minister, om den samme Forandring fra et helt til $\frac{1}{2}$ Nars Opsigelse fra Debtors Side bliver udstrakt ved Forandringen i Anordningen til at gjælde alle offentlige Stiftelser, hvis Forvaltning staaer under Justitsministerens Tilsyn. Jeg antager, at den ærede Minister vil svare bekræftende herpaa, skjøndt der jo ogsaa skal forhandles med de vedkommende Bestyrelser herom; men det vil jo ogsaa være i Analogi med de Regler, som nu følges for disse Stiftelsers Vedkommende, at naar der foregaaer en Forandring for Overformynderiets Vedkommende, vil den ogsaa komme til at gjælde for de andre Institutioner. Det Spørgsmaal vil jeg altsaa gjerne have besvaret, om Forandringen i Opsigelsesfristen for Debitorerne samtidig kan ventes fastsat for de offentlige Stiftelsers Vedkommende, hvis Forvaltning staaer under Justitsministerens Tilsyn. — Maaſte har jeg misforstaaet den ærede sidste

Taler, men det forekom mig, at han ofte kom tilbage til at nævne „store Laan“ af Overformynderiets Midler og „samlede Laan“, og ikke blot talte om gode Panter, men jeg vil sige, at jeg antager ikke, at den ærede Taler derved sigtede til, at vi herfra skulde billige, at Ublaanene af Overformynderiets Midler samlede endnu mere paa enkelte store Laan. Jeg veed ikke, hvad den almindelige Stemning er i Thinget, men for min Betragtning stiller det sig, som om dette ikke var at anbefale. Midlerne komme ind i Overformynderiet fra forskjellige Over, smaa og store, og jeg tror, at det er et Billighedskrav, at Laanene, selv om det skulde volde Forvaltningen større Uleilighed, blev, jeg vil ikke blot sige som nu, men — det kan man vistnok med Rette ønske — i endnu større Grad fordelt i mindre Laan. Derfor kunne Panterne jo meget vel blive forholdsvis lige saa gode.

Sage: Maa jeg blot sige til den ærede sidste Taler, at jeg ved store Laan selvfølgelig har tænkt paa ikke det Kvantitative, men det Kvalitative, saa store Laan nemlig som muligt i hver enkelt Eiendom. Det ligger i Sagens Natur, at det ikke i de enkelte Tilfælde kommer an paa, om Laanene blive noget større eller mindre, naar Sikkerheden blot er der. Hvis det virkelig kunde gennemføres, hvad den ærede sidste Taler antydede, ved Justitsministerens Medhjælp og paa den Maade, at man fik mere humane Regler for Laanøgeren og Publikum overhovedet, hvis Ve og Vel ikke kan være ganske ligegyldigt for de store Laaneinstituter, og man altsaa fik en kortere Opsigelsesfrist fra Debtors Side, tror jeg, at der vil være vundet Betydeligt derved. Det forekommer mig — jeg vil nødig bruge et stærkt Udtryk — at smage lidt af Misbrug af Magten, naar man fastsætter et helt Nars Opsigelse for Debitor, for at Kreditor kan have en hvilken som helst Behagelighed, og han saa reserverer sig selv $\frac{1}{4}$ Nars Opsigelse. Selvfølgelig har han Ret dertil, og den Private har Lov til at gjøre det, hvis han kan, men fra de store Instituters Side kan der tages andre Hensyn end netop detpekuniære, naar der er Tale om, at Noget kan være til Gavn for Befolkningen i det Hele, nota hense naar det paa gjældende Institut ikke lider Stade derved. Det bør man saa vidt muligt gennemføre, og hvis Overformynderiets Bestyrelse og andre Institutioner, som direkte staa under Justitsministeriet og behøve Statens Tilsyn, vil følge en saadan Regel, antager jeg, at det efterhaanden vil blive ilde set, at andre Institutioner betinge